

[Alfred Jensen.]

spørgsmålet er: Hvordan sikrer man, at funktionærlovens bestemmelser overholdes, hvordan opnår man, at de, der deltager i fagforeningsvirksomhed, sikres på fyldestgørende måde, som der står i artikel 1? Disse spørgsmål kunne jeg ønske besvaret, for svaret afhænger i allerhøjeste grad værdien af den vedtagelse, der her ønskes gennemført. Jeg ved ikke, hvor grundig en behandling dette forslag vil få i udvalget, men hvis jeg ikke får et fyldestgørende svar i dag, regner jeg med, at der bliver lejlighed til at vende tilbage til sagen senere. Jeg kan imidlertid betro ministeren, at hvis man ikke skaber en lovhjemmel, som sikrer tillidsmændene og sikrer, at funktionærlovens bestemmelser overholdes, vil arbejderne og vi vide at nagle myndighederne til deres ansvar i denne sag. Man kan ikke sidde og lade syv og fem være lige; når man gennemfører beslutninger af denne art, må man også drage omsorg for, at de efterleves ude på arbejdsmarkedet.

Søren Olesen: Når det gælder internationalt samarbejde, må man jo forsones sig med, at det går langsomt og ofte er ret besværligt, og de forslag til beslutning, vi har til behandling i dag, vidner da også om, at det er vanskeligt at løse spørgsmålene, og at man løser dem meget stykkevis, man kan næsten sige i småstumper. Man kunne ønske, at det internationale samarbejdes problemer kunne løses mere generelt, og at man også kunne tage fat på de store spørgsmål. Vi ser her, at vi kan få løst nogle små spørgsmål angående forskellige sociale forhold, medens det er meget vanskeligt at få ordnet de store, vigtige ting angående handel o. lign. på et frit grundlag.

Med hensyn til den beslutning, der her er tale om, synes jeg også, man går noget stykkevis frem. Man kunne have ønsket ikke alene fri organisationsret, noget, vi naturligvis må anerkende og støtte, men også, om man så må sige, fri arbejdsret, for det er der jo ikke tale om i denne konvention. Når man

ville tage dette spørgsmål op, synes jeg, det burde have været ordnet på et noget bredere grundlag. Det ærede medlem hr. Alfred Jensen holdt kikkerten for det ene øje og betragtede sagen fra den ene side. Nu har man jo to øjne, og det er altid klogt at bruge dem begge to. Jeg kunne have lyst til at se spørgsmålet fra den modsatte side og sige: Hvad så med den stakkels mand, som selv ønsker at stå udenfor organisationerne, hvordan bliver han behandlet fra organisationernes side? Spørgsmålet angår såvel arbejdsgiverforeningerne, hvor en mand kan blive boykottet, når han ikke vil tilslutte sig organisationerne, som fagorganisationerne, hvor en arbejder kan blive sat ud i den kolde sne, hvis han ikke vil tilslutte sig en bestemt organisation. Jeg synes, at man også her jævnlig bliver præsenteret for overgreb. Men den side af sagen er jo slet ikke taget med her i denne overenskomst.

Altså, det, man kunne ønske, var, at hele arbejdsmarkedsspørgsmålet var blevet løst på et noget bredere grundlag, således at de to forhold havde været medtaget i konventionen, nemlig fri organisationsret, men på den anden side også fri arbejdsret overfor organisationerne, selvom man ikke ønsker at være tilsluttet disse.

Der er i den forbindelse allerede rejst spørgsmål om Kristeligt dansk Fællesforbund, som jo er en organisation, hvori både mestre og arbejdere er deltagere. Jeg vil snarere tro — udfra det, jeg har set på forslaget — at det vil kunne blive en hindring for Kristeligt dansk Fællesforbund at blive anerkendt i fremtiden.

Man kunne på samme måde i høj grad udtale ønske om, at der kunne blive et friere arbejdsmarked landene imellem, således at landene gik ind for en overenskomst om arbejdere, der en kortere tid ønsker at tage arbejde i udlandet, som den, man har de nordiske lande imellem, således at arbejdere kunne få lov til at tage ophold og arbejde i de forskellige lande. Det ville være et stort fremskridt for arbejderklassen i alle lande, om det kunne ske, og det ville ikke alene